

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 395. Usque Ad Annum 428

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1759

VD18 90117794

§. 2. Celestius Carthagine damnatus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66042](#)

Sæculum V. stinam translatus, ibi multo tempore
A.C. 412.ⁱ hæsit.

§. II.

Celestius Carthagine damnatus.

Merc. comm. Celestius Carthagine in Presbyterum
ad Imp. c. i. ordinari cupiebat; quia vero aperte
Aug. ep. 157. hæresin docebat, eum ad initium anni
n. 2. epist. ap. 412. Diaconus Paulinus, Mediolanensis,
Aug. 175. ad. 412. is ipse, qui eodem tempore a S. Augusti-
Innoc. no rogatus, S. Ambrosii vitam scripsit,
coram Episcopo Aurelio accusavit. Er-
go Aurelius Episcoporum Synodum con-
vocavit, in qua Paulinus duos libellos
obtulit, quibus errores Celestii, in septem
articulos redacti, continebantur. Pri-
mus erat; Adamum creatum fuisse mor-
talem, ita ut ei, seu peccaret, seu non
peccaret, moriendum fuisse. Secun-
dus; Adami peccatum ei soli, non vero
Generi Humano noctis. Tertius; in-
fantes, dum nascuntur, in eo statu esse,
quo Adamus ante peccatum fuit. Quar-
tus; Mortem, aut peccatum Adami non
esse causam mortis totius Generis huma-
ni, nec Resurrectionem IESU Christi Re-
surrectionis totius Generis humani cau-
sam. id Quintus; Homines per legem si-
c ut per Evangelium ad Cœlos mitti. Sex-
tus; etiam ante Adventum IESU Christi
invenire fuisse homines impeccabiles, id
est, sine peccato. Septimus; infantes,

non

non baptizatos, ad vitam æternam per- Sæculum V.
venire.

A.C. 412.

Ad primum, & tertium articulum Ce-
lestius respondit; quæstiones esse proble-
maticas, quæ in utramque partem defen-
di possent; plures se nosse Presbyteros,
qui peccatum originale negarent; urgen-
te Paulino, ut eos nominaret, solum Ru-
finum nominare potuit, qui Romæ cum
Pamachio degebat. Subjunxit tamen,
semper se dixisse, infantes baptismō indi-
gere, eosque esse baptizandos; libellum Celestius.
quoque obtulit, quo fatebatur, infantib-
us necessariam esse Redemptionem, &
ex consequenti Baptismum. Verumta-
men, postquam sæpius fuisset auditus, ta-
lia confessus est, quæ sufficiebant, ut hæ-
resis, & obstinati animi in erroribus, quo-
rum arguebatur, convinceretur; itaque
damnatus, & Communione Ecclesiastica,
ut ex illius Concilii Carthaginensis Actis
apparebat, privatus est. Celestius ab
hac Sententia ad S. Sedem Apostolicam
appellavit, sed cum Appellationi insiste-
re oportuisset, ipse Ephesum profectus
est. (*) Discipuli ejus Carthagine, Ma-
gistri condemnatione attoniti, ulterius
Ecclesiæ fidem non nisi vanis sermonibus,

Aug. de pec-
ca. orig. c. 3.

Aug. ep. 157.
n. 22.

N n 3 &

(*) Exemplum Appellationis ex Africa ad
Sedem Apostolicam, quam Celestius non qui-
dem hoc anno, sed postea prosecutus est.

Sæculum V. & querelis, in populum sparsis, aggred.
A.C. 412. ausi sunt.

S. Augustinus huic Concilio Carthaginensi non interfuerat, nec statim Pelagianos calamo insectari placuit, sed tam *Retract. II.* ipse, quam alii Episcopi Catholici eos in *c. 23.* Concionibus, & colloquiis familiaribus *Serm. 170.* impugnabant. Plures S. Augustini *174. 175.* mones nobis supersunt, ubi hanc materiam tractat, & gregem suum hortatur ut antiquæ Ecclesiæ Doctrinæ firmiter *Serm. 176.* inhæreat. Speciatim dari peccatum originale defendit, & parvulos baptizandi necessitatem; *quilibet vestrum,* inquit: *pro illis loquuntur, qui ipsi loqui non possunt.* *Episcopis patrimonium pauperum commendatur, quanto magis eorum Satiti invigilent?* Nihilominus eodem ad *de gest. Pel.* hic anno 412. contra eosdem scribere *t. II. n. 25.* cœpit, nam Marcellinus Tribunus, qui Carthagine versabatur, quotidianis eorum disputationibus fatigatus, S. Augustinum per epistolas consulebat; hinc permotus est, ut de his quæstionibus, & imprimis de Baptismo parvolorum ad eum epistolas scriberet.

§. III.

Prima S. Augustini contra Pelagianos scripta.

Retract. II. Ut igitur S. Augustinus precibus Marcellini, & muneri suo Sacerdotali satisf.